

Axel Møller: Jeg vil gerne med et Par Ord motivere min Afstemning her ved tredje Behandling. Jeg erkender, at de nugældende Regler om Arbejdsløshedsunderstøttelse trænger til en Revision, og jeg erkender, at Lovforslaget nu er betydeligt bedre, end det var, da det blev forelagt her i Tinget; men det forekommer mig, at der findes Bestemmelser deri, som ikke kan billiges. Jeg er fuldstændig indforstået med det rigtige i, at man i videre Omfang end hidtil bygger paa Forsikringsprincippet, men jeg forstaar ikke, hvorfor man i § 19, 7de Stykke, udtrykkelig har sat et Maksimum af 70 Dage for Understøttelserne fra de Krisefonds, man har etableret, og det forekommer mig heller ikke, at Bestemmelsen i § 27, 3die Stykke, om Ordningen af Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden er tilfredsstillende.

Min Anskuelse er i det hele taget, at saa længe man ikke har grebet Ondet an ved Roden og truffet virkelige Kriseforanstaltninger til Afhjælpning og Formindskelse af Arbejdsløsheden, er det dristigt at tro, at et Forslag som det foreliggende vil komme til at betyde noget effektivt i denne Retning. Jeg frygter tværtimod for, at naar et saadant Forslag vedtages, uden at der samtidig træffes virkelige Kriseforanstaltninger, vil den Ordning, som nu tilvejebringes, komme til at betyde — da vi jo kan vente, at Arbejdsløsheden fortsættes i Sommerens Løb og bliver endnu langt større til Vinter —, at Tusinder af Arbejdere, som ikke kan hjælpes gennem de almindelige Arbejdsløshedskasser og heller ikke kan hjælpes gennem de skarpt begrænsede Krisefonds, her foreslaas, uden egen Skyld vil blive henvist enten til Hjælpkasserne eller til Fattigvæsenet; navnlig det sidste vil være uretfærdigt overfor Folk, som er uden Skyld i deres Arbejdsløshed.

Jeg kan heller ikke se, at dette Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, vil blive billigere for Samfundet og navnlig ikke for Kommunerne, naar de skal overtage disse Menneskers Forsørgelse enten gennem Hjælpkasserne eller gennem Fattigvæsenet.

Jeg anerkender fuldt den konservative Indsats, der er gjort for at forbedre Lovforslaget, men jeg kan under de foreliggende Omstændigheder ikke tage Medansvar for dets Vedtagelse og vil afholde mig fra at stemme.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem, som sidst talte, fremførte nogle Indvendinger mod Enkeltheder i Lovforslaget, som han ikke mente var heldige, og som han ikke kunde tiltræde. Jeg maa

sige, at det ærede Medlems Indfyldelse paa disse Enkeltheder unægtelig er blevet overordentlig minimal, da det ærede Medlem har ventet til nærværende Tidspunkt med at henlede Opmærksomheden paa dem; havde det ærede Medlem skænket disse Ting Opmærksomhed og Omtale paa et tidligere Tidspunkt, kunde det have været overvejet, om der paa disse enkelte Steder var Anledning til at foretage Ændringer.

Det ærede Medlem mener, at saa længe andre Foranstaltninger til Støtte af Erhvervslivet ikke er truffet, bør et saadant Lovforslag ikke fremmes, idet det ærede Medlem formener, at de Foranstaltninger til Støtte mod Arbejdsløshed, som her træffes, vil være utilstrækkelige. Jeg maa i Mod sætning til det ærede Medlem formene, at en Lovgivning som den foreliggende, der fører hele dette Omraade tilbage til Forsikringsprincippet, vil være af overordentlig stor erhvervsmæssig Betydning og af ikke ringe Værdi ved Afgørelsen af de Produktionsvilkaar, som vi i den kommende Tid maa søge at naa til, om vi konkurrencemæssigt skal faa Mulighed for at hævde os.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard talte om, at der gennem dette Lovforslag sker et Angreb paa Kommunernes Økonomi. Det, der foreløbig sker, og som det ærede Medlem dog formentlig ogsaa er opmærksom paa, er imidlertid det, at Kommunerne lettes for den Trediedel af de aarlige Udgifter ved Arbejdsløshedsfondens Udredelse af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, som Kommunerne hidtil har maattet betale; og jeg har ved tidligere Lejlighed under denne Sags Behandling udtalt, at dersom vi ikke arbejder os bort fra de Produktionsvilkaar — lønmæssige, organisationsmæssige og i Henseende til Kapitalens Indsats —, som vi er naaet frem til gennem Krigsaarene og Efterkrigsaarene, frygter jeg alvorligt for, at det ikke er ekstraordinære Arbejdsløshedstal, vi i den senere Tid har maattet regne med, men derimod ordinære, at det altsaa vil være dem, man vil genfinde ogsaa i de kommende Aar. Hvis det da skulde vise sig, at der i saa Henseende ikke er nogen Vej frem, fordi Organisationsmagten ad kendte Veje vil stille en saadan Modstand op, at den maaske ikke kan overvindes, og der i den Anledning skal ydes nogen Støtte ud over den, som Arbejdsløshedslovgivningen anviser, saa maa denne Støtte ydes efter en nøje Undersøgelse af hver enkelt Forhold, saavel med Hensyn til Aarsagen til hans Arbejdsløshed som med Hensyn til Grunden til, at denne Arbejdsløshed strækker sig over saa lang Tid, som